len, úgyhogy mindig előreszaladt egy kis darabot, aztán egy nagyot vissza és közben rekedten ugatott. Végre leült, meglehetősen messze, zihált, nyelve kilógott a szájából és nagy szemét félig lezárta.

A pillanat kedvezett a szökésnek. Alisz hirtelen fölugrott és futott, amíg csak szuszszal bírta. Csak akkor állt meg, amikor már kifúlt a lélegzete. A kutyaugatás már csak egészen gyöngén hallatszott a távolból.

— Azért mégis drága volt ez a kis kutya, — mondta Alisz, amint nekitámaszkodott egy margarétának, hogy kipihenje fáradalmait és egyik levelével legyezte magát. — Sok mindenre tanítottam volna, ha ... ha ... ha ... csak legalább akkora volnék, mint rendesen. Ó, istenem, majdnem elfelejtettem, hogy ujra meg kell nőnöm. Lássuk csak, hogy is lehetne ezen segíteni! Valószínűleg megint ennem vagy innom kellene valamit, a kérdés csak az, hogy mit.

Valóban, ez volt a nagy kérdés. Alisz körülnézett, megvizsgálta a virágokat és a fűszálakat, de semmi olyat nem tudott felfedezni, amit a jelen pillanatban megehetett vagy megihatott volna. Volt ott egy nagy gomba is, ott nőtt a közelben, körülbelül ugyanolyan magas volt, mint ő maga. Ezt is megszemlélte, alánézett, megnézte két oldalát, aztán mögé pillantott, végre eszébe jutott, hogy ennyi fáradsággal már azt is megnézhetné, mi van a tetején.

Lábújjhegyre állt és felkukucskált a gomba peremén. Pillantása akkor egy nagy hernyóéval találkozott. A hernyó a gombán ült, karjait összekulcsolta és nyugodtan szívott egy hosszúszárú pipát. Látszott rajta, hogy egyáltalában nem vesz tudomást sem Aliszról, sem másról.